

Cauza C-644/20

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

26 noiembrie 2020

Instanța de trimitere:

Sąd Okręgowy w Poznaniu (Polonia)

Data deciziei de trimitere:

10 noiembrie 2020

Apelant:

W. J.

Cealaltă parte din procedură:

L. J. și J. J., reprezentați de reprezentanta legală A. P.

[OR 1] [omissis]

ORDONANȚĂ

10 noiembrie 2020

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy [Tribunalul Regional din Poznań Secția XV Civilă de Apel]

[omissis]

[omissis] [componerea instanței]

după deliberarea din 10 noiembrie 2020 din Poznań

din camera de consiliu

asupra acțiunii introduse de minorii L. J. și J. J., reprezentați de reprezentanta legală A. P.

împotriva W. J.

pentru pensia de întreținere

în urma apelului formulat de pârât

împotriva hotărârii Sąd Rejonowy w Pile [Tribunalul Districtual din Piła]

din 11 aprilie 2019

[*omissis*]

dispune:

1) adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 3 alineatele (1) și (2) din Protocolul de la Haga din 23 noiembrie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere, aprobat în numele Comunității Europene prin Decizia 2009/941/CE a Consiliului din 30 noiembrie 2009 (JO 2009, L 331, p. 17), trebuie interpretat în sensul că creditorul copil poate dobândi o nouă reședință obișnuită în statul în care a fost reținut ilicit, în cazul în care o instanță a dispus înapoierea creditorului în statul în care acesta își avea reședința obișnuită imediat înaintea reținerii sale ilicite?”;

2) suspendă procedura.

[*omissis*] [compunerea instanței]

[OR 2] Motivare

I. Obiectul procedurii

- 1 La 7 noiembrie 2018, în fața Sąd Rejonowy w Pile [Tribunalul Districtual din Piła], reclamantii minori L. J. și J. J., care locuiesc în localitatea K. din Polonia și sunt reprezentați de mama A. P., au introdus împotriva tatălui W. J., care locuiește în H. în Marea Britanie, o acțiune prin care se solicita o pensie de întreținere în valoare de 1200 złoti lunar. Prin înscrisul din 11 februarie 2019, pârâtul a depus un memoriu în apărare, prin care s-a constituit ca parte în litigiu și nu a ridicat excepția de necompetență internațională.
- 2 Sąd Rejonowy w Pile [Tribunalul Districtual din Piła], prin hotărârea din 11 aprilie 2019 [*omissis*] [informații privind numărul cauzei], a obligat pârâtul la plata către fiecare dintre reclamantii a unei pensii de întreținere în valoare de câte 1000 de złoti, în total 2000 de złoti lunar, începând de la 7 noiembrie 2018, a respins celelalte capete de cerere și s-a pronunțat cu privire la cheltuielile de judecată. În hotărâre, în cazul obligației de întreținere existente între părți s-au aplicat dispozițiile legii poloneze din 25 februarie 1964 – Codul familiei și al tutelei (Dz. U. din 2020, poziția 1359).

- 3 Împotriva acestei hotărâri, pârâtul a formulat apel, în care a invocat o apreciere greșită a faptelor, în sensul că nu s-a luat în considerare faptul că mama reclamantilor a fost obligată de instanță să înapoieze copiii tatălui până la 26 iunie 2019, ceea ce arată caracterul neîntemeiat al obligării pârâtului la plata pensiei de întreținere. Apelul formulat de pârât este examinat de către Sąd Okręgowy w Poznaniu [Tribunalul Regional din Poznań] în cauza de față.

II. Situația de fapt

- 4 Reclamanta s-a născut la 10 iunie 2015, iar reclamantul s-a născut la 29 mai 2017. Reclamantii s-au născut în Marea Britanie și au cetățenie poloneză și britanică. Reclamantii provin din relația neoficializată dintre cetățenii polonezi A. P. și W. J. Părinții reclamantilor s-au cunoscut în 2012 în Marea Britanie, unde locuiau și își desfășurau activitatea profesională.
- 5 La 25 octombrie 2017, reclamanta a sosit, împreună cu mama, în Polonia, pentru o ședere preconizată până la 7 octombrie 2017. Această deplasare a avut ca motiv expirarea termenului de valabilitate a cărții de identitate a mamei. Pe durata acestei șederi, mama reclamantilor l-a informat pe pârât că intenționează să rămână mai mult în Polonia, fapt cu care pârâtul a fost de acord. La 7 octombrie 2017, A. P. s-a întors în Marea Britanie, de unde, la 8 octombrie 2017 a plecat din nou [OR 3], luându-l cu ea pe reclamant. Câteva zile mai târziu, pârâtul a fost informat că mama, împreună cu reclamantii, intenționează să rămână definitiv în Polonia. Pârâtul nu a fost de acord cu acest lucru.
- 6 Pârâtul [-], în temeiul Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980 (Dz. U. din 1998, nr. 108, poziția 528, denumită în continuare „Convenția de la Haga din 1980”) [-], a depus la organul central britanic o cerere de înapoiere a reclamantilor în Marea Britanie. La 3 ianuarie 2018, cererea a fost transmisă Sąd Rejonowy w P. [Tribunalului Districtual din P.], care, prin ordonanța din 26 februarie 2018 [omissis] [informații privind numărul cauzei] (...), a respins cererea de înapoiere a minorilor. În urma apelului pârâtului, Sąd Okręgowy w P. [Tribunalul Regional din P.], prin hotărârea din 24 mai 2019 [omissis] [informații privind numărul cauzei] (...), a modificat ordonanța atacată și a obligat mama să îi înapoieze pârâtului pe reclamantii minori până la 26 iunie 2019. Această hotărâre s-a întemeiat pe faptul că reclamantii au fost reținuți în mod ilicit în Polonia și, imediat înaintea acestei rețineri, își aveau reședința obișnuită în Marea Britanie și, totodată, nu există un risc grav ca înapoierea reclamantilor să îi expună unui pericol fizic sau psihic sau ca în orice alt chip să îi situeze într-o situație intolerabilă, în sensul articolului 13 alineatul (1) litera b) din Convenția de la Haga din 1980.
- 7 Hotărârea Sąd Okręgowy w P. [Tribunalul Regional din P.] din 24 mai 2019 este definitivă. Punerea în executare a acestei hotărâri atrage după sine înapoierea reclamantilor în Marea Britanie, întrucât reședința obișnuită a pârâtului se află în continuare în această țară.

- 8 La 11 aprilie 2019, reclamantii locuiau în localitatea K., împreună cu mama, într-o locuință care aparține părinților acesteia. În afară de părinții reclamantei, în această locuință mai locuiau fratele mamei și fiica minoră a surorii decedate a mamei. În acest timp, reclamanta a mers la grădiniță. Reclamantul s-a aflat în grija mamei. Din cauza imunodeficienței, a primit în mod constant îngrijiri în unitățile medicale din Marea Britanie și din Polonia, în care a fost spitalizat periodic. Mama a beneficiat, în Polonia, de prestații de asistență socială pentru reclamantii aflați în întreținerea sa.
- 9 Reclamantii nu au fost înapoiți de către mamă la termenul stabilit de 26 iunie 2019. Pârâtul a formulat o cerere de executare silită a hotărârii prin care s-a dispus înapoierea reclamantilor. Sąd Rejonowy w P. [Tribunalul Districtual din P.], prin ordonanța din 28 octombrie 2019 [omissis] [informații privind numărul cauzei] (...), a dispus curatorului ridicarea obligatorie a reclamantilor de la mamă. Această ordonanță nu a fost pusă în aplicare, întrucât mama s-a ascuns [OR 4] împreună cu reclamantii. Prin urmare, s-a dispus căutarea reclamantilor de către organele de poliție. Până în prezent, aceste operațiuni de căutare au rămas fără rezultat.

III. Dreptul Uniunii Europene

- 10 Dispozițiile articolului 15 din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere (JO 2009, L 7, p. 1, denumit în continuare [„Regulamentul nr. 4/2009”]) prevăd că legea aplicabilă obligațiilor de întreținere se stabilește în conformitate cu Protocolul de la Haga din 23 noiembrie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere (denumit în continuare „Protocolul de la Haga”) în statele membre care au obligații în temeiul actului respectiv.
- 11 Protocolul de la Haga a fost aprobat în numele Comunității Europene prin Decizia Consiliului 2009/941/CE din 30 noiembrie 2009 (JO 2009, L 331, p. 17). Potrivit articolului 1 din acest protocol, acesta determină legea aplicabilă obligațiilor de întreținere care decurg dintr-o relație de familie, rudenie, căsătorie sau alianță, inclusiv obligația de întreținere față de un copil indiferent de starea civilă a părinților. Dispozițiile articolului 2 din Protocolul de la Haga stabilesc că prevederile acestuia se aplică și în situația în care legea aplicabilă este cea a unui stat necontractant. De asemenea, potrivit articolului 3 alineatul (1) din Protocolul de la Haga, obligațiilor de întreținere li se aplică legea statului în care creditorul își are reședința obișnuită, cu excepția cazurilor în care protocolul dispune altfel. În schimb, dispozițiile articolului 3 alineatul (2) din protocol prevăd că, în cazul unei schimbări a reședinței obișnuite a creditorului, legea statului în care se află noua sa reședință obișnuită se aplică din momentul în care intervine schimbarea.

IV. Dreptul polonez

- 12 Potrivit articolului 63 din legea din 4 februarie 2011 – Dreptul internațional privat (Dz. U. din 2015, poziția 1792), legea aplicabilă obligației de întreținere este stabilită de Regulamentul nr. 4/2009.

V. Necesitatea interpretării dreptului Uniunii Europene

- 13 Dispozițiile articolului 3 alineatul (1) din Protocolul de la Haga leagă legea aplicabilă obligației de întreținere de reședința obișnuită a creditorului. Pe de altă parte, articolul 3 alineatul (2) din Protocolul [OR 5] de la Haga introduce principiul variabilității statutului întreținerii. Potrivit acestei dispoziții, legea aplicabilă obligației de întreținere este, de fiecare dată, legea statului în care se află reședința obișnuită a creditorului, din momentul în care a intervenit schimbarea reședinței.
- 14 Noțiunea „reședință obișnuită” are un caracter universal și este utilizată și în alte instrumente de drept european și internațional. Această noțiune reprezintă unul dintre temeiurile de atribuire a competenței în cauzele referitoare la obligații de întreținere (articolul 3 din Regulamentul nr. 4/2009) și în cauzele referitoare la răspunderea părintească (articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, denumit în continuare „Regulamentul nr. 2201/2003”). De asemenea, dispozițiile Convenției de la Haga din 1980 și ale Regulamentului nr. 2201/2003 definesc, cu ajutorul noțiunii „reședință obișnuită”, situația juridică a copilului deplasat sau reținut ilicit. Aceste considerente pledează pentru interpretarea uniformă a acestei noțiuni în toate reglementările din dreptul european și internațional.
- 15 În cauza de față, creditorii obligației de întreținere sunt minori. Noțiunea „reședință obișnuită a copiilor minori” a făcut, în mai multe rânduri, obiectul interpretării Curții de Justiție a Uniunii Europene. În jurisprudența din acest domeniu, s-a arătat că reședința obișnuită corespunde locului care exprimă o anumită integrare a copilului într-un mediu social și familial, acest lucru fiind confirmat în special de durata, regularitatea, condițiile și motivele șederii pe teritoriul unui stat membru și ale mutării familiei în acest stat, cetățenia copilului, locul și condițiile de școlarizare, cunoștințele lingvistice, precum și raporturile de familie și sociale întreținute de copil în statul respectiv (Hotărârile din 2 aprilie 2009, C-523/17 și din 22 decembrie 2010, C-497/10). Astfel, reședința obișnuită a copilului corespunde locului în care se situează, în fapt, centrul vieții sale (Hotărârea din 28 iunie 2018, C-512/17).
- 16 Potrivit jurisprudenței prezentate, noțiunea „reședință obișnuită” reflectă, în esență, o chestiune de fapt (Hotărârea din 8 iunie 2017, C-111/17, punctul 51 și Ordonanța din 10 aprilie 2018, C-85/18, punctul 49). Astfel, schimbarea reședinței obișnuite, care, potrivit articolului 3 alineatul (2) din Protocolul de la Haga,

justifică aplicarea legii statului în care se află această nouă reședință obligației de întreținere, poate avea loc ca urmare a schimbării **[OR 6]** situației de fapt într-un mod care să indice că șederea creditorului în noul stat a atins nivelul de stabilitate caracteristic pentru o reședință obișnuită. În acest context apare întrebarea dacă acest tip de stabilizare a condițiilor de viață poate avea loc și atunci când creditorul copil a fost reținut ilicit în noul stat și, în același timp, părintele care l-a reținut refuză punerea în executare a hotărârii unei instanțe prin care se dispune înapoierea copilului în statul în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea reținerii sale ilicite.

- 17 Problema prezentată poate fi rezolvată având în vedere că stabilirea reședinței obișnuite este doar o chestiune de fapt. În cadrul unei asemenea abordări, faptul că copilul a fost reținut ilicit nu ar trebui să influențeze posibilitatea dobândirii de către acesta a unei noi reședințe obișnuite în statul unde este reținut, întrucât acest lucru depinde exclusiv de evaluarea faptului dacă, în fapt, centrul vieții copilului a fost mutat în acest stat. Astfel, nu este exclus ca și în urma unei deplasări ilicite statul în care a fost deplasat copilul să devină reședința obișnuită a acestuia (Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 1 iulie 2010, C-211/10, punctele 41 și 44). O poziție asemănătoare poate fi întâlnită și în jurisprudența unor instanțe naționale (a se vedea hotărârea Curții Supreme din Austria din 27 iunie 2013, 10b 91/13h și hotărârea Curții Supreme din Polonia din 31 august 2017, V CSK 303/17). Această posibilitate rezultă și din articolul 10 din Regulamentul nr. 2201/2003, care arată în mod explicit faptul că, în caz de deplasare sau de reținere ilicită a unui copil, un alt stat membru poate deveni reședința obișnuită a copilului.
- 18 Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene poate însă justifica și o rezolvare diferită a acestei chestiuni. Potrivit acestei jurisprudențe, la stabilirea reședinței obișnuite a copilului, o mare importanță au, în fapt, și hotărârile instanțelor care stabilesc în ce stat ar trebui să locuiască copilul. Astfel, s-a stabilit că, la examinarea reședinței obișnuite în statul de reținere, în niciun caz nu poate fi luat în considerare timpul scurs de la pronunțarea hotărârii de stabilire a reședinței copilului în statul de origine (hotărârea din 9 octombrie 2014, C-376/14, punctul 56). De asemenea, în mod similar poate fi înțeleasă poziția potrivit căreia în situația în care un copil care avea reședința obișnuită într-un stat membru a fost deplasat în mod ilicit de către unul dintre părinții săi în alt stat membru, instanțele judecătorești din acest alt stat membru **[OR 7]** nu sunt competente să se pronunțe cu privire la o cerere referitoare la stabilirea unei pensii de întreținere în privința copilului menționat, în absența oricărui element care să indice că celălalt părinte ar fi consimțit la deplasarea sa ori nu ar fi prezentat o cerere de înapoiere a acestuia (hotărârea din 10 aprilie 2018, C-85/18, punctul 57). Astfel, dispozițiile articolului 3 litera (b) din Regulamentul nr. 4/2009 stabilesc că are competența de a hotărî în asemenea cazuri și instanța judecătorească de la locul reședinței obișnuite a creditorului.
- 19 Regulamentul nr. 4/2009 și Protocolul de la Haga reglementează competența și legea aplicabilă doar în cauzele referitoare la obligații de întreținere. Aceste acte

normative, spre deosebire de Regulamentul nr. 2201/2003, nu cuprind reglementări distincte care să stabilească legăturile dintre reședința obișnuită și competența instanțelor în cazul în care creditorul este un copil și a fost reținut ilicit într-un alt stat membru. Acest lucru poate justifica concluzia potrivit căreia, în temeiul articolului 3 alineatul (2) din Protocolul de la Haga, caracterul ilicit al reținerii nu are nicio influență asupra dobândirii, de către copil, a unei reședințe obișnuite în statul de reținere, astfel, în urma acestei schimbări, legea acestui stat ca lege a noii reședințe obișnuite poate deveni legea aplicabilă obligației de întreținere din momentul în care a intervenit această schimbare. Astfel, la stabilirea legii aplicabile obligației de întreținere nu s-a prevăzut un temei nici direct, nici indirect care să permită omiterea efectelor schimbării stării de fapt în ceea ce privește reședința obișnuită a copilului în situația în care cauza acestei schimbări este reținerea ilicită a acestuia. Acest lucru poate fi evaluat într-un mod diferit doar în cazul în care reședința obișnuită reprezintă temeiul de atribuire a competenței instanței într-o cauză referitoare la obligațiile de întreținere. Astfel, în spiritul articolului 9 litera d) din Regulamentul nr. 4/2009, are competență într-o asemenea cauză și instanța care este competentă să desfășoare o procedură referitoare la răspunderea părintească în cazul în care cauza privind obligația de întreținere este legată de această procedură. Astfel, se deschide calea pentru aplicarea în subsidiar, în acest domeniu, a articolului 10 din Regulamentul nr. 2201/2003, care asigură menținerea competenței instanțelor judecătorești din statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sale sau a reținerii sale ilicite (a se vedea, în acest sens, Ordonanța Curții de Justiție a Uniunii Europene din 10 aprilie 2018, C-85/18, punctul 55). Utilizarea unei analogii asemănătoare nu este însă posibilă dacă stabilirea locului unde se află reședința obișnuită nu are drept scop stabilirea competenței instanței prevăzută la articolul 3 din Regulamentul nr. 4/2009, ci, în conformitate cu articolul 3 [OR 8] din Protocolul de la Haga, servește exclusiv la stabilirea legii aplicabile obligațiilor de întreținere.

- 20 La interpretarea noțiunii „reședință obișnuită” trebuie însă să avem în vedere și scopurile pentru care a fost adoptată Convenția de la Haga din 1980. Conform preambulului, această convenție este menită să protejeze copilul, pe plan internațional, împotriva efectelor dăunătoare ale unei deplasări sau rețineri ilicite și să întocmească proceduri în vederea garantării imediatei înapoierei a copilului în statul reședinței sale obișnuite. Acest fapt este confirmat de articolul 1 litera a) din Convenția de la Haga din 1980, care stipulează că aceasta are drept obiect să asigure înapoierea imediată a copiilor deplasați sau reținuți ilicit în orice stat contractant. Soluțiile adoptate în acest sens sunt destinate să asigure și să mențină integrarea copilului în mediul familial și social în care se afla imediat înaintea deplasării sale sau a reținerii sale ilicite. Acest obiectiv este protejat și în cadrul spațiului juridic european. Acest lucru este demonstrat de considerentul (17) din Regulamentul nr. 2201/2003, care prevede că, în caz de deplasare sau de reținere ilicită a unui copil, înapoierea sa ar trebui obținută fără întârziere.
- 21 Având în vedere obiectivul Convenției de la Haga din 1980, se poate considera că starea de fapt apărută ca urmare a reținerii ilicite și, ulterior, ca urmare a

neexecutării hotărârii instanței prin care se dispunea înapoierea copilului, nu ar trebui să conducă la stabilirea noii reședințe obișnuite în statul de reținere, nici la modificarea, în temeiul articolului 3 alineatul (2) din Protocolul de la Haga, a legii aplicabile obligațiilor de întreținere. În acest fel s-ar compromite obiectivul Convenției de la Haga din 1980, care constă în reacția rapidă la ingerința ilicită în condițiile de viață ale copilului, care trebuie să prevină ruperea legăturilor cu reședința obișnuită curentă și stabilirea de relații în statul de reținere. Schimbarea legii aplicabile ca urmare a dobândirii unei noi reședințe obișnuite în statul de reținere în cazul în care nu a fost pusă în executare hotărârea prin care se dispunea înapoierea copilului, nu ar reprezenta nimic altceva decât confirmarea integrării copilului în mediul din acel stat și în spațiul juridic al acestuia, ceea ce ar conduce la o aprobare indirectă a situației ilicite de neînapoiere a copilului în statul de origine. Pentru a preveni astfel de consecințe, se poate considera că dispunerea de către instanță a înapoierii copilului este un element al stării de fapt care arată că reședința copilului în statul de reținere are un caracter exclusiv temporar și, prin urmare, având în vedere acest caracter [OR 9] trecător, nu poate fi considerată o reședință obișnuită. Astfel, s-ar justifica concluzia potrivit căreia, în cazul dispunerii de către instanță a înapoierii copilului în statul în care acesta își avea reședința obișnuită imediat înaintea reținerii sale ilicite, șederea copilului în statul de reținere nu conduce, în temeiul articolului 3 alineatul (2) din Protocolul de la Haga, la schimbarea legii aplicabile obligației de întreținere.

VI. Necesitatea interpretării pentru pronunțarea unei decizii

- 22 În speță, instanțele poloneze sunt competente în temeiul articolului 5 din Regulamentul nr. 4/2009. De asemenea, pârâțul s-a constituit ca parte în litigiu prin depunerea unui memoriu în apărare, în care nu a ridicat excepția de necompetență.
- 23 Pentru soluționarea cauzei, este necesară stabilirea legii aplicabile obligației de întreținere existente între părți. Sąd Rejonowy w Pile [Tribunalul Districtual din Piła], prin hotărârea din 11 aprilie 2019, a aplicat în această privință legea poloneză. Aplicarea acestei legi este posibilă numai în ipoteza în care reclamanții, [-] în pofida reținerii ilicite și a pronunțării unei hotărâri care atrage după sine înapoierea acestora în Marea Britanie [-], au dobândit reședința obișnuită în Polonia, ca urmare a integrării acestora în mediul social și familial de aici după venirea din 2017, ceea ce justifică stabilirea legii aplicabile în temeiul articolului 3 alineatul (2) din Protocolul de la Haga.
- 24 În schimb, în cauza de față nu este posibilă stabilirea aplicării legii poloneze în baza temeiurilor speciale de atribuire a competenței prevăzute la articolul 4 din Protocolul de la Haga. Acest lucru ar necesita stabilirea faptului că reședința obișnuită a reclamanților se află în continuare în Marea Britanie. În această situație, în cauză nu există temeiuri pentru stabilirea faptului că reclamanții nu au putut obține prestații de întreținere de la pârât în temeiul legii acestui stat. Prin urmare, în actuala etapă a procedurii nu există posibilitatea aplicării legii poloneze

în temeiul articolului 4 alineatul (2) din Protocolul de la Haga ca lege a forului, nici în temeiul articolului 4 alineatul (4) din Protocolul de la Haga ca lege a statului a cărui cetățenie comună o au ambele părți. De asemenea, în cauză nu există nici situația prevăzută de articolul 4 alineatul (3) din Protocolul de la Haga, în care creditorul sesizează autoritatea competentă din statul în care debitorul își are reședința obișnuită. Astfel, reședința obișnuită a pârâtului se află în Marea Britanie, ceea ce exclude, încă o dată, posibilitatea aplicării legii poloneze ca lege a forului.

[OR 10]

- 25 Aplicarea legii poloneze nu este justificată nici prin desemnarea de către părți. Această posibilitate este prevăzută de articolul 7 din Protocolul de la Haga. Nu există însă temeiuri pentru a stabili că părțile, anterior începerii procedurii, au desemnat legea poloneză ca lege aplicabilă în modalitatea prevăzută de articolul 7 alineatul (2) din Protocolul de la Haga. Prin urmare, Sąd Okręgowy [Tribunalul Regional] a inițiat din oficiu demersuri pentru a stabili dacă părțile, numai în scopul acestei proceduri, își exprimă intenția de a desemna legea poloneză ca lege aplicabilă obligației de întreținere existentă între ele. Acest lucru ar fi permis adoptarea legii poloneze ca lege aplicabilă în temeiul articolului 7 alineatul (1) din Protocolul de la Haga, de vreme ce procedura dintre părți se desfășoară în fața instanței poloneze. La înscrisul reclamanților din 25 august 2020 a fost anexată declarația mamei acestora de desemnare, numai în scopul acestei proceduri, a legii poloneze ca lege aplicabilă pentru soluționarea litigiului. În continuare, angajamentul în acest sens, care a fost trimis de două ori pârâtului, a rămas fără răspuns. În această situație, trebuie să se constate că pârâtul nu a desemnat în mod expres ca lege aplicabilă legea statului în care se desfășoară procedura referitoare la obligația de întreținere în sarcina sa. Nu poate fi calificată ca desemnare a legii declarația de recunoaștere parțială a pretențiilor reclamanților, pe care pârâtul a depus-o prin memoriul în apărare. Astfel, dispozițiile articolului 7 alineatul (1) din Protocolul de la Haga prevăd desemnarea în mod expres a legii aplicabile, prin urmare aceasta nu poate fi desemnată în mod implicit prin recunoașterea pretențiilor. În plus, în apel pârâtul și-a revocat în mod valabil declarația de recunoaștere a pretențiilor reclamanților.
- 26 În schimb, în situația în care se consideră că copilul, în cazul reținerii sale ilicite și în cazul în care o instanță dispune înapoierea sa în statul de origine, nu poate dobândi o nouă reședință obișnuită în statul de reținere, legea aplicabilă obligației de întreținere în cauză va fi, în temeiul articolului 3 alineatul (1) din Protocolul de la Haga, legea Marii Britanii ca lege a statului în care se poate menține reședința obișnuită a reclamanților. În această situație, apare necesitatea intervenției, prevăzută de dispozițiile dreptului procesual polonez, în hotărârea atacată de pârât, având în vedere aplicarea, în hotărârea respectivă, a legii poloneze ca lege aplicabilă obligației de întreținere existente între părți.

[omissis]